

בצד של יצחק ובצד של אברהם, שם היה חזקו של יעקב. בא לימים, וראה את אברהם חזק בחזק היום, בצד הימין של החדר. בא לשמאלו, ראה את יצחק חזק בחזק. בא לאמר, ראה את יעקב חזק משני הצדדים היללו שמקיפים אותו אחד מכאן ואחד מכאן. איזו, וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו, שהוא מקום מחוץ לגוף, והוא עמוד אחד של הגוף. איזו, ותקע אף ירך יעקב בהאבקו עמו וגוי.

בין שהתעורר הבקר וצבר הלילה, התגבר יעקב, ונחלש כהו של סמא"ל, או אמר שלחני, שהגיע הזמן לומר את שירות הבקר. ורצו לאכטה, והזהה לו על אותו הברכות, והוטסף לו ברכה אחרת, שכותוב ויברך אותו שם. בא ראה כמה ברכות התבגר יעקב: אחת של אבי באotton התעכמות, והרונית את כל אותו הברכות. ואחת של השכינה, שכותוב ויברך אותו שם. שברך אותו הקדוש ברוך הוא כשהיה בא מלון, שכותוב ויברך אליוים את יעקב. ואחת שברך אותו המלאך הוה, הממגה של עשו. ואחת ברכה אחרת שברך אותו אבי פשהלה לפדן ארם, שכותוב ואל שדי יברך אותך וגוי. בזמנם הוה שראה יעקב את עצמו בכל הברכות הללו, אמר, באיזו ברכה מהם אשפטם בעת? אמר, בעת אשפטם בחלשה שבן, מי היא? זו האחרונה, שברך אותו אבי. ואף על גב שהיא חזקה, אמר, אינה חזקה בשלטונו העולם הזה בראשונה.

אמר יעקב, אטל עכשו את זו אשפטם בה, ואבעיר את כל אותו האחירות לזמן שאצטרה לי

הו פקיפו דיעקב. אתה לימיינא חמא לאברהם פקייף בתקיפו דיומא, בסטרא דימיינא דחסד. אתה לשמאלו, חמא ליצחק פקייף בדיןיא קשייא. אתה לגופא, חמא ליעקב, פקייף מתרין סטרין אלין דסתורן ליה, חד מפאן, וחד מפאן. דין, (בראשית לו) וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו, הדיהו חד עמודא דגופא, דין ותקע מגופא, ואיהו חד עמודא דגופא, דין ותקע

כף ירכ ירך יעקב בהאבקו עמו וגוי.

בין דאתער צפרא ועבר ליליא, אתתפרק יעקב, ואתחלש חיליה דסמאל, דין אמר שלחני, דמطا זמנא לומר שירטא דצפרא. ובעי למיזל, ואודי ליה על אינון ברקאנ, ואוסיף ליה ברקאנ אהרה, דכתיב ברקאנ, (בראשית לו) ויברך אתו שם.

הא חי, במה ברקאנ אתברך יעקב, חד דאובי, בההוא עקימו, ורוווח כל אינון ברקאנ. וחד דשבינטא דבריך ליה גרשא בריך הוה, פד הוה אני מלבן, דכתיב, (בראשית לו) ויברך אלהים את יעקב. וחד, דברכיה ליה ההוא מלאכא ממנה דעש. וחד, ברכה אחרא, דברכיה ליה אביה, פד הוה איזיל לפדן ארם, דכתיב (בראשית כח) ואל שדי יברך אתה וגוי.

בההוא זמנא דחמא יעקב גריםיה בכל הגני ברקאנ, אמר, במאן ברכטא דמניהו אשפטמש השפה. אמר, בחלשא מניהו אשפטמש השפה, ומאן איהו, דא בחריתא, דברכיה אביה, ואף על גב דאייה תקיפה, אמר, לאו איה פקייפא בשלטונמא דהאי עולם אקדמי.

אמר יעקב, אטול השפה דא אשפטמש בה, ואסליק כל אינון אהרגין זמנא

ולבני אחריו, מתי? בזמנם שיתפנסו כל העמים להאבד את בני מן העולם, שפטותם כל גוים סבובוני בשם קאן שלשה, שבוני גם סבובוני וגוי. שבוני כדברים וגוי. הנה קאן שלשה, כלפי שלשה שנשארו. אחת - אומן הברכות הראשונות של אבינו. שתיים - אומן ברכות שברך אותו הקדוש ברוך הוא. שלש - אומן הברכות שברך אותו הקדוש ברוך הוא.

אמר יעקב, לשם אריך אומן, אל המלכים וכל העמים של כל העולם, ואعتبر אומן לשם, וכעת כלפי עשו די לי בזה. למלך שהוא לו ומה לגינויו חזקים, כמה בעליך לוחמי קרבות להלום בקרבות, שmorphנים כלפי מלכים חזקים להלום בהם קרבות. ביגנים שמע על שודד אחד רוץ. אמר, בני השעים הלו יילכו לשם. אמרו לו, מפל הligionot שלך איך שולח לשם אלא אלו? אמר, כלפי אותו השודד די באלי, שהרי כל לגינויו ובעליך הקרב עברו אותם לאוותם המלכים החזקים. ביום הקרב פשיטרכו לי, יהי. אף כד יעקב אמר כלפי עשו, די לי בעת בברכות הילל. אבל לזמן ההוא שיצרכו לבני כלפי כל המלכים והשליטים של כל העולם, אعلاה אותן. כשגיאע אותו הזמן, התעוררו אומן הברכות מכל האגדים, ויתקינם העולם על קיומו בראוי. ומהיום ההוא והלאה פקים המלכות הוז על כל שאר מלכות אחרת, במושבאה, שפטותם (דניאל ב) בכתה ותכליה כל אלו המלכות והאי מקומות לעוזם. והינו הבן מהיה שנזרת מן קבר ולא בידים, כמו שנאמר ממש רעה אבן ישראל. דא

דאצטראיך לי ולבנאי בתראי. אימתי, בזמנא דיתפנסין כל עממי לאובדא בני מעלה מא, דכתיב, (תהלים קיח) כל גוים סבובוני בשם יי כי אמלים. שבוני גם סבובוני וגוי. שבוני כדברים וגוי. היא הכא תלתא, לגבי תלתא דاشתארו. חד, איןון ברקאנן קדמאי דאבייה. תרין, איןון ברקאנן דברכיה קדרשא בריך הוא. תלת, איןון ברקאנן דברכיה ההוא מלאכਆ.

אמר יעקב, להתם אצטראיכי, לגבי מלכין וכל עמי דכל עלמא, ואסליך לzon להתם. והשתא לגבי דעתו, די לי בהאי. למילפא, דהוו ליה כמה לגינויין פקייפין, כמה מארי מגיחי קרבא לאגחא קרבין, זמינים לגבי מלכין פקייפין (דף קמו ע"ב) לאגחא בהו קרבא. אדרבי שמע על לסתים חד קפחא, אמר, בני בני תרעוי יהכון פמן. אמר ליה, מבל לגינויין דילך, לית אנט משדר התם אלא אילין. אמר, לגבי ההוא לסתים, די באליין. דהא כל לגינויו ומארי קרבא, אספלק לגבי איןון מלכין פקייפין, ביומא דקרבא, דאצטראיכו לי, לייהו.

אוף הכא יעקב אמר לגבי עשו, די לי השטא באליין ברקאנן. אבל לההוא זמנא, דאצטראיכו לבני לגבי כל מלכין ושליטין דכל עלמא, אסליך לzon. בד ימטי ההוא זמנא, יתערוין איןון ברקאנן מבל סטרין, ויתקינם עלמא על קיומיה בדקא יאות, ומההוא יומא מלכו אחרא, כמה דאוקמייה, דכתיב, (דניאל ב) בדיק ותסף כל אליו מלכotta דא על כל שאר מלכו אחרא, מה דאוקמייה, דאתגזרת מן טורא די לא בידין, כמה דעת אמר (בראשית מט) ממש רועה אבן ישראל, מאן אבן דא. דא